

JAK ODRÓŻNIAĆ DUCHOWOŚĆ OD RELIGIJNOŚCI

Jedno z największych niebezpieczeństw z jakim chrześcijanin musi się zmierzyć w dążeniu do uświęcenia jest to, aby nie stać się religijnym, ale być duchowym. Religijność jest często postrzegana jako duchowość przez ludzi którzy nie posiadają rozróżnienia duchowego.

Jednakże jest wielka różnica między jednym a drugim. Religijność jest ludzka, duchowość jest Boża. Prawo może uczynić ludzi religijnymi, ale nie duchowymi. W religijności najważniejsze jest to, co zewnętrzne, czyli rzeczy widzialne. Natomiast duchowość dotyczy przede wszystkim serca. Boże Słowo ostrzega nas, że będzie wielu ludzi w czasach ostatecznych, którzy będą przybierali formę pobożności, lecz pozbawioną duchowej mocy, innymi słowy będą oni religijni, ale nie będą duchowi (2Tm 2:5). Oni będą chodzić na spotkania religijnie, modlić się i codziennie czytać Biblię, a nawet mogą chodzić na całonocne spotkania modlitewne połączone z postem, oddawać dziesięcinę itd. Jednakże wciąż będą szukać uznania innych ludzi, żyć dla siebie samych, kochać pieniądze i plotkować. Tacy ludzie są religijni, ale nie są duchowi. Oni przybierają tylko pozór pobożności, który pozbawiony jest Bożej mocy. Oto kilka przykładów:

- Jeżeli zależy ci bardziej na chodzeniu na nabożeństwa niż na ukrzyżowaniu twojego ciała (Gal 5:24), to jesteś jedynie człowiekiem religijnym, ale nie duchowym.
- Jeżeli jesteś bardziej zainteresowany czytaniem Biblii każdego ranka, niż całodziennym ujarzmianiem języka i własnego ja, to jesteś człowiekiem religijnym, ale nie duchowym.
- Jeżeli jesteś bardziej zainteresowany modlitwą i postem niż wolnością od żądz władzy i miłości do pieniędzy, to jesteś jedynie człowiekiem religijnym, ale nie duchowym.
- Jeżeli jesteś bardziej zainteresowany ewangelizacją niż osobistym uświęceniem, to jesteś jedynie człowiekiem religijnym, ale nie duchowym.
- Ludzie religijni są zainteresowani tylko słowem napisanym (literą) i otrzymują usprawiedliwienie tylko przez prawo. Duchowi ludzie jednakże są zainteresowani Słowem zrodzonym w ciele i w krwi, przez co otrzymują Boską sprawiedliwość i boską naturę.
- Ludzie religijni usprawiedliwiają swoje postępowanie poprzez cytowanie różnych wersetów lub przytaczanie podobnych uczynków mężów bożych. Ludzie duchowi jednakże nigdy nie chcą się usprawiedliwiać przed ludźmi.
- Ludzie religijni są bardziej zainteresowani opinią innych ludzi niż Boga. Ludziom duchowym zależy tylko na opinii Boga.
- Ludzie religijni lubią rozwodzić się nad słowami pochwały, które jakiś pastor lub starszy zboru wypowiedział kiedyś pod ich adresem. Ludzie duchowi, podobnie jak Pan Jezus, odmawiają przyjmowania takich pochwał od ludzi (Jan 5:34). Oni wiedzą, że inni ludzie nie widzą zła które oni widzą w sobie, i wiedzą, że pochwała takich ludzi jest nic nie warta.

Siostry często zastanawiają się jakie jest minimum potrzebne by zachować literę Bożego Słowa odnośnie posłuszeństwa mężowi, albo jakie jest minimum by wypełnić obowiązek nakrywania głowy, ale bez zasłaniania piękna swoich włosów, (które powinny być wtedy całkowicie zakryte).

Tak samo mężczyźni jak i kobiety zastanawiają się nad koniecznym minimum potrzebnym aby być „duchowymi”. Tacy ludzie zawsze będą to robić bez całkowitego oddania się Chrystusowi.

Jeżeli w umyśle człowieka pojawia się pytanie: "Jakie jest minimum potrzebne by porzucić ten świat?", to taki człowiek nigdy nie stanie się duchowy, ale zawsze będzie tylko religijny.

Religijni ludzie są legalistyczni i są pod prawem. Oni myślą tylko o wykonaniu koniecznego minimum by podobać się Bogu. To właśnie dlatego zawsze liczą ile to jest 10% ich zarobków i zawsze dają to z bólem serca. W Starym Testamencie czytamy, że to właśnie taka postawa doprowadziła Izraelitów do ofiarowywania Panu ślepych owiec i chorych byków (Mal 1:8). Niestety, ale można mieć też identyczny stosunek do przykazań Nowego Testamentu.

Postawa kalkulacji - Co mogę otrzymać od Boga w zamian - prowadzi zawsze do martwej religijności. Natomiast postawa - co Bóg może uzyskać z mojego ziemskiego życia, które mi dał - prowadzi do prawdziwej duchowości. Wszystkie uczynki ludzi religijnych wymienione w powyższych przykładach mogą być dobre, jednakże zawsze jest to kwestia priorytetów, bo tylko właściwe priorytety czynią człowieka duchowym.

Zac Poonen